

[Løvig Simonsen]

Der er efter vor opfattelse ikke længere brug for et teknisk sammensat miljøankenævn, men derimod brug for et politisk sammensat ankenævn, der kan træffe en politisk afgørelse efter at have gjort sig bekendt med den teknisk-juridiske ekspertises konklusioner, en ekspertise, der i dag i høj grad er til stede i Miljøstyrelsen.

For at underbygge dette synspunkt skal jeg henvise til Miljøankenævnets afgørelse vedrørende lukning af klorproduktionen på Sojakagefabrikken. Selv om Miljøankenævnet stadfæstede Miljøstyrelsens afgørelse om, at produktionen kan fortsætte, udtalte Miljøankenævnet, at produktionen er uheldigt placeret og formentlig ikke i dag kunne blive godkendt med den nuværende placering. Endvidere anbefaler Ankenævnet, at man overvejer en ændret placering af de nærliggende børneinstitutioner. Endelig gør Miljøankenævnet opmærksom på, at det ikke har beføjelse til at tage stilling til en udflytning af den omtalte produktion. Kort sagt: den nødvendige helhedsvurdering ligger uden for det nuværende miljøankenævns kompetence.

Ser vi derefter på sagen om udledningerne fra Grindstedværket, kan der sættes spørgsmålstegn ved, i hvor høj grad Miljøankenævnet varetager miljøets interesser. Den 8. oktober 1984 påklagede Danmarks Sportsfiskerforbund Ribe Amtsråds afgørelse vedrørende udledning af en række sulfapræparater til Varde Å-systemet til Miljøstyrelsen. Miljøstyrelsen skærper kravene til virksomhedens udledning ved at reducere belastningen fra 60 mg pr. liter til 3 mg pr. liter. Denne afgørelse får virksomheden til at udsende en pressemeddelelse den 15. februar 1985, hvor man tilkendegiver, at det ikke er teknisk-økonomisk muligt. Såfremt det er teknisk muligt, vil den billigste kombination medføre yderligere driftsudgifter på 35 mill. kr. om året. Diskret gør virksomheden opmærksom på, at sulfonamidafdelingen beskæftiger 70 medarbejdere og omsætter for ca. 100 mill. kr. om året. Konklusionen må den opmærksomme læser eller tilhører selv drage.

Både virksomheden og Danmarks Sportsfiskerforbund ankede Miljøstyrelsens afgørelse til Miljøankenævnet. Miljøankenævnet stadfæstede i de sidste dage af 1986 foreløbig Ribe Amtsråds afgørelse. Der er vist ingen, der med rette kan sige, at det først og frem-

mest var miljøet, der blev taget hensyn til i denne afgørelse.

Der er derfor for Socialdemokratiet ingen tvivl om, at det er på tide, at vi får ændret det nuværende miljøankenævn til et nævn, der kan træffe de nødvendige beslutninger i forhold til bekæmpelse af forureningen af vort miljø – og vel at mærke beslutninger, der er i overensstemmelse med det politiske flertal i Folketinget. En sådan politisk sammensætning er ikke ukendt. F.eks. er Overfredningsnævnet et godt eksempel på en sådan konstruktion, ligesom jeg kan henvise til, at det af miljøministeren nedsatte arealudvalg har diskuteret og vel også i sin endelige beretning vil medtage et forslag om en sådan sammensætning, ganske vist med en juridisk formand.

Der er ingen tvivl om, at den af Socialdemokratiet foreslåede model er en farbar vej. Dette indebærer naturligvis ikke, at der ikke findes andre modeller. Det viser f.eks. det af SF fremsatte forslag. I modsætning til det af Socialdemokratiet fremsatte forslag ophæves klageadgangen til de miljøministerielle styrelser, således at andeninstansen bliver Miljøankenævnet. Ligeledes foreslår SF, at Miljøankenævnets sammensætning skal repræsentere de interesser, der er knyttet til en klagesagsbehandling, således at erhvervsinteresser og miljøinteresser m.v. indstiller et lige stort antal medlemmer.

Det bliver naturligvis som en mulighed i teorien, idet det yderligere tilkendegives, at medlemmerne skal være uafhængige af erhvervsinteresser. Jeg kan godt se, hvad sigtet er med et sådant forslag, men det forekommer mig ganske svært at få det til at fungere i praksis.

Derimod er jeg mere positivt indstillet over for, hvorledes kredsen af klageberettigede kan udvides, således at vi undgår afvisning af reelle klager på grundlag af formelle synspunkter. Bl.a. blev en miljøgruppes klage afvist på grund af, at den, der indsendte klagen, gjorde det på gruppens vegne og ikke som en person, der havde en væsentlig individuel interesse i sagen. At den omtalte klagesag blev realitetsbehandlet, skyldtes kun, at miljøministeren brugte sine beføjelser efter en henvendelse fra Socialdemokratiet.

Socialdemokratiet er altså enig med SF i, at det er vigtigt at få et toankesystem, men altså ikke i Miljøankenævnets sammensæt-